

Προσφυγή της Aughinish Alumina κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 23 Φεβρουαρίου 2006

(Υπόθεση T-69/06)

(2006/C 96/47)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Aughinish Alumina Ltd (Askeaton, Ιρλανδία)
[εκπροσωπούμενη από: J. Handoll και C. Waterson, Solicitors]

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- Να ακυρώσει την από 7 Δεκεμβρίου 2005 απόφαση της Επιτροπής, εγγραφείσα με αριθμό εγγράφου C (2005) 4436 τελ., περί της απαλλαγής από τον ειδικό φόρο καταναλώσεως επί των πετρελαιοειδών που χρησιμοποιούνται ως καύσιμα για την παραγωγή αλουμίνας στη, μεταξύ άλλων, περιφέρεια του Shannon, που θέσπισε η Ιρλανδία, καθόσον αφορά την προσφεύγουσα [C 78/2001 (πρώην NN/2001) — Ιρλανδία].
- Να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα κατά την παρούσα διαδικασία.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή έκρινε ότι η απαλλαγή από τους ειδικούς φόρους καταναλώσεως που θέσπισε, μεταξύ άλλων κρατών μελών, η Ιρλανδία, όσον αφορά τα βαρέα πετρελαιοειδή που χρησιμοποιούνται για την παραγωγή αλουμίνας, μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2003, συνιστά κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ. Η Επιτροπή, ενόσω έκρινε ότι η χορηγηθείσα μεταξύ 17 Ιουλίου 1990 και 2 Φεβρουαρίου 2002 ενίσχυση, καθόσον είναι ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά, δεν πρέπει να ανακτηθεί και ότι η χορηγηθείσα μεταξύ 3 Φεβρουαρίου 2002 και 31 Δεκεμβρίου 2003 συμβιβάζεται προς την κοινή αγορά, κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 3, ΕΚ, καθόσον οι δικαιούχοι καταβάλλουν τουλάχιστον 13.01 ευρώ ανά χιλιόγραμμα βαρέων πετρελαιοειδών, αποφάσισε επίσης ότι η ίδια ενίσχυση είναι ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά καθόσον οι δικαιούχοι δεν καταβάλουν το εν λόγω ποσοστό και υποχρέωσε, μεταξύ άλλων, την Ιρλανδία να λάβει όλα τα μέτρα που απαιτούνται για να ανακτήσει από τους δικαιούχους την ασυμβίβαστη ενίσχυση.

Η προσφεύγουσα, ιρλανδική εταιρία που ήταν δικαιούχος της φερομένης ενίσχυσεως, ζητεί την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Προς στήριξη της προσφυγής της, προβάλλει, κατ' αρχάς, ότι η Επιτροπή εσφαλμένως δεν εξέτασε την εν λόγω ενίσχυση ως υφιστάμενη ενίσχυση εμπίπτουσα στο άρθρο 88,

παράγραφος 1, ΕΚ. Συναφώς, η προσφεύγουσα προβάλλει περαιτέρω τρία επιχειρήματα: η ενίσχυση αποτελούσε αντικείμενο δεσμευτικής υποχρέωσης αναληφθείσας πριν από την προσχώρηση της Ιρλανδίας· η ενίσχυση κοινοποιήθηκε τον Ιανουάριο του 1983 και, μέχρι το 2000, η Επιτροπή δεν κίνησε καν τη διαδικασία έρευνας· και, ακόμη κι αν η ενίσχυση κριθεί μη σύνομη, η Επιτροπή εσφαλμένως έκρινε ότι μπορεί να θεωρηθεί μόνον μερικώς ως υφιστάμενη ενίσχυση σύμφωνα με το άρθρο 15 του κανονισμού 659/99⁽¹⁾.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται επίσης ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει την αρχή της ασφαλείας δικαίου καθόσον υπονομεύει τις εγκρίσεις που χορήγησε το Συμβούλιο σύμφωνα με το άρθρο 93 ΕΚ και η Επιτροπή παρέλειψε να χρησιμοποιήσει τις διαδικασίες που διαθέτει βάσει του άρθρου 8 της οδηγίας 92/81⁽²⁾ για να επιλύσει ζητήματα κρατικών ενισχύσεων ή άλλα ζητήματα, ή να επιδιώξει πράγματι την ακύρωση των συναφών αποφάσεων του Συμβουλίου.

Περαιτέρω, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη τις θεμελιώδεις προϋποθέσεις των άρθρων 3 και 157 ΕΚ, να ενισχύσει την ανταγωνιστικότητα της κοινοτικής βιομηχανίας και να διασφαλίσει την ύπαρξη των απαραίτητων συναφών προϋποθέσεων.

Η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης τις αρχές της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφαλείας δικαίου. Συναφώς, η προσφεύγουσα τονίζει πάλι το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν ανέλαβε αρνητική δράση για χρονική περίοδο 17 ετών μετά την κοινοποίηση της ενισχύσεως και παρέλειψε να προβάλλει τις αποφάσεις του Συμβουλίου περί παρατάσεως της απαλλαγής μέχρι τον Δεκέμβριο του 2006.

Εξάλλου, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ διήρκεσε 43 μήνες, γεγονός το οποίο, σύμφωνα με την προσφεύγουσα είναι υπερβολικά μακρύς χρόνος και προσβάλλει τις αρχές της χρηστής διοικήσεως και ασφαλείας δικαίου

Τέλος, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή παρέλειψε να εξετάσει ορθώς την οικεία αγορά και την ανταγωνιστική δομή της, όπως απαιτούνταν ενόψει του γεγονότος ότι η ίδια είχε δεχθεί νωρίτερα ότι δεν υπήρχε στρέβλωση του ανταγωνισμού και λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι το Συμβούλιο είχε εγκρίνει τις απαλλαγές μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2006.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 083, σ. 1).

⁽²⁾ Οδηγία 92/81/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων καταναλώσεως που επιβάλλονται στα πετρελαιοειδή (ΕΕ L 316, σ. 12).